

בראשית, פרק כ"ד

(סב) ויצחק בא מבוא באר לחי ר' אי והוא יושב בארץ
הנגב:

(סג) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא
והנה גמלים באים:

(סד) ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפ' ל מעל
הגמל:

(סה) ות' אמר אל העבד מי האיש הלזה הה לך בשדה
לקראתנו וי' אמר העבד הוא אד'ני ותקח הצעיר ותתכס:

(סו) ויספר העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה:

(סז) ויבאה יצחק הא' הלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי
לו לאשה ויאבה וינחם יצחק אסרי אמו:

בראשית, פרק כ"ד

(סב) וַיִּצְחַק בָּא מִבּוֹא בְּאֵר לַחֵי ר' אִי וְהוּא יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ
הַגִּב:

(סג) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוֹחַ בְּשָׂדֵה לְפָנֹת עָרֵב וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיִּרְא
וְהִנֵּה גַמְלִים בָּאִים:

(סד) וַתֵּשֶׂא רִבְקָה אֶת עֵינֶיהָ וַתִּרְא אֶת יִצְחָק וַתִּפֹּל לְמַעַל
הַגָּמֶל:

(סה) וַתֹּאמֶר אֶל הָעֶבֶד מִי הָאִישׁ הַלְזֶה הֵה לְךָ בְּשָׂדֵה
לְקַרְאֲתָנוּ וַיֹּאמֶר הָעֶבֶד הוּא אָדָם נִי וַתִּקַּח הַצְּעִירָה וַתִּתְּכַס:

(סו) וַיִּסְפֹּר הָעֶבֶד לְיִצְחָק אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָשָׂה:

(סז) וַיִּבְאֶה יִצְחָק הָאֵל הֵלֵךְ שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת רִבְקָה וַתְּהִי
לוֹ לְאִשָּׁה וַיִּצְחַק וַיִּנָּחַם יִצְחָק אֶתְרֵי אִמּוֹ:

הַלֵּלָהּ פֶּשֶׁרְהָרָל לְקַרְאָתָהּ וְהָאָמֵר הַגִּבּוֹר
הָיָא אֲמַלְי וְהַפְּקִיחַ הַבְּאִיעִיף וְהַתְּלַבֵּסִים: 261
הַגִּבּוֹר הַלֵּלָהּ לְיִצְחָק אִמָּה כְּלִי-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
עָשְׂתָּ: 262 מִי וְכִמְאֵה יִצְחָק הַלֵּלָהּ שְׂרָה
אֲפֹי וַיִּקְחָה אֶת-רַבְקָה וְהַמְהַרְלֵי לְאִשְׁהָ

מִי וְהַפְּקִיחַ רַבְקָה אִמָּה-
מִי וְהַבְּאִיעִיף וְהַתְּלַבֵּסִים:
מִי וְהָאָמֵר הַגִּבּוֹר הַלֵּלָהּ
מִי וְהַפְּקִיחַ הַבְּאִיעִיף וְהַתְּלַבֵּסִים

תריב ע. ר. תיריש

ואופן. והכל בהשגחה פסית פראסטיס
שנתית רבקה ליצחק כשעה שחבול כספ
רמא ויפטר היבב ויב: בה הודיע ויד
אנב כמה היא כלה מה המנהג, ושואה
בה מדה צניעות ואהבת חסד ער
להפליא.

(ס) ויקח את רבקה: קרשה שנית
דכאמת קדושי העב בתחת שליחת לא
מהי בין תהדמתי כדאמת בניסן פ"ב
(כגב) דעב איע נעשה שליח לקיש
לגוש. ולא תעצל אלא לעצן שותא
מזערת ליצחק, וכעצן ואימא כמנהגן
(תגב) וכן מן שיחוד שמה לעבד וכו'
עליה נהג, משום שנקדמת 'דכאמת
ופלגיא', וכזה נעשה שליח. אבל אין
קדושי ואין צורך נט, אלא כפרשה
ממה מני, על כן קרשה שנית.

הקמ דב

תורא 264, על כן כששמעה שהוא אישה
יזקקה הצעוף והמכפי — מרוב פחד
ונבוש 265, כמו שמכנה שאינה ראויה
להיות לו לאשה. ומאו הלאה נקבע
כלבה פחד, ולא היחה עם יצחק כמו
שרה עם אברהם וחל עם יעקב, אשר
כהיות להם איזה קטירא עליהם לא כשו
לדבר רחם לפניו 266, משא"כ רבקה. וכל
זה הקדמה לסיפור שיבוא כפרשת תולדות
שרה יצחק ורבקה מחולקים בפרשת 267,
ומכל מקום לא מצאה רבקה לך להעמיד
את יצחק על דעתה ברכים נכוחים כי
היא יודעת האמת כי עשו רק עיר כפוי,
וכן כשעה הכרחה 268, וכל זאת היחה
סיבה מוקדמיה שיגיעו הכרחה ליעקב
דוקא באופן כזה וכאשר יבואו במקומה,
ואילו היחה רבקה עם אישה כמו שרה
ורחל עם אנשיתן לא היה מגיע כזה

(ס) ומשא רבקה ותי ותרא את יצחק:
בעת עומד ומתפלל 269, היה אז כמלאך
אלהים נורא מאד, וכמבואר ברכה (סס)
שראחה יריו שטוחות בתפלה 260, על כן
נבעתה מאד.
ומפס בעל הגמל: מרוב פחד ואימה 261.
אמנם לא ידעה ממי היא מתפללת, ואילו
לא היחה יושבת עם העבד על גמל אחד
והיחה יושבת מאחוריו היחה רואה אח"כ
שהאיש הולך לקראת העבד ועומר ומרכב
עמו ככל אדם, והיחה ידעה מתקררת
בתוך כך, עד שבהודעה אח"כ מי הוא
האיש היה כבר סר הסחר ממנה, אבל
בהיותה יושבת עם העבד וכתוך הסחר
שאלה את העבד:
{(ס) ותאמר אף העבד: אחר שטסק
מתפללת 262, וראחה שאותה שנתפללה
ממנו הולך לקראתם, על כן שאלה:}
מי האיש הולך לקראתך? אשר אני מתפללת
ומתחזקת ממנו, וכמבואר בכ"ד (שס)
שבפסוק "הלוה" משמע אדם מאויס

(כו) ער ה מסכת אבות, סדר ה, לו וישפחה
בדך אבדו יסוד, יסוד חובב: כל שחפשה
לחיה אשתי, כן מלה אבדו: כדומה נשואן אלה של
הבן היחיד והאזון, כן נסדס ומשפחה, וד הנישואן
כישאל לו על יד הנישוא, אלו על פי שיקול
והכבה בודס וקדוש נלגלס כענבם אז הנישוא, כל
מחשבה ה לו: כדומה כן נזכרה המטה, כל
שבה מדיס לנחתו ה לו: ער חד הנישואן נקולס
האזינו נכסר- קליס בה עדם קוראים
אבדו, וכן לו נכסר אלו למחן מישור ותכילוח
אבדו, וכן לו נכסר אלו למחן מישור ותכילוח
הלקחים בהאם כד לנחתו סדי: מי ובי שם הנחם
כך גביבה: שלפני הנישוא לכן וו שלמה
עד וכל מצרפ חל חסר כעם הו הינה עזרת וכל
מחזור הנישוא, ובי. גביבה, זו הינה עזרת וכל
כל של כעתי — אבדו: לו כן הנישואן כישואל,
שלמים ודא אבדו: וייקח את רבקה ומהי
לו לאשה וייאהבה: שם החתונה אענה שא
והיחה, אלו הנישוא לנכדי:
והנה עור אבדו מליס אעני אן כעתי לויס ושונב
פנו רכס ה שם הינה לשב, ודן אסרת ודיסו
וינחם יצחק אפרו אפו —: נכר כו
אולכעיס, שאינו פוצא ויחוסים, על
סוה אפו הישישה, הנה, היא מנחם
כאשוחו: זו נפוח והאשה כישואל: ודן לא יקישו
לחכסו וחסויה מנחמת ונכסו וכלו גם על חיי
הנישואן כישואל — ודן כעתי לו ה כעסוס
עליו: עם מפרית שרה חזקה כביבה ודוה ונכסו
גשית, יצחק חזר ופוצא את האם
כאשוחו, (משום כן: משויבה, והאלה — נכמה
לו כישרה אפו — עי כאשית וכל סו, על
היי ה וקלוס הנגלה ינחו כשוכס א סם על
כנור והאשה והנולחה — ונה ודא כהו כענשה
למיחה